

CUMBERLAND, WASH.

Rakas Selma-täti:— On ollut niin paljon joulukirjeitä, että ei ole tullut kirjoitettua kau'aan aikaan, mutta nyt kirjoitan jonkun rivin.

Niin, Lasten Jouluse tuli ja minun mielestäni se oli parempi kuin se milloinkaan ennen on ollut. Jokainen kirjotus oli niin mieltäkiinnittävä, että en voinut olla lukematta sitä kaikkea heti paikalla. Toivon että jokaisella pienellä ja isolla olisi se luettavana.

Meillä oli jouluhjelma koululla joulukuun 22 päivä. Se onnistui hyvin kaikilta lapsilta. Nyt on joululoma tammikuun toiseen päivään asti ja silloin taas alkaa koulu.

Tällä satoi toissa päivänä lunta kolme tuumaa ja on ollut vähän myrskyinen, pölyyttään lunta joka suunnalle. Ei ole vielä kukaan sulanut pois.

Lopetan nyt kun ei ole mitään merkittävää tapahtunut, josta kirjoitaisi.

Mainarit ovat saaneet kolmen päivän loman täällä. Toivottaen kaikille iloista joulua ja onnellista uutta vuotta! Toveruudella,

TYYNE ENQUIST.

COMPTCHE, CAL.

Hauskaa Joulua Selma-tädille ja koko Toverittaren lukijakunnalle ja onnellista uutta vuotta!

Tällä on ollut oikein sade-ilmat ja luntakin vähän satoi ja tuuli on metsässä kaatanut pikku puita.

Me vietimme joulua kotona. Kaikki miehet ovat menneet Fort Braggin jouluksi, paitsi kaksi miestä, mummo ja minä jääme tänne kämpille.

Viikot tulevat niin pitkiksi odotaisissa Toveritarta. — Siitä on jo pitkä aika, kun viimeksi kirjoitin. Nyt lopetan ja kirjoitan toistekin, jos tämä kirjoitus pannaan Lasten osastoon. VILHO HANNES JYLHÄ.

DEEP RIVER, WASH.

Toverittaren pienet ja isot lukijat! Nyt taas pitää kirjoittaa tähän lasten osastoon. Nyt on tullut talvi kesän perästä. Luntakin on tullut.

Meidän koulu on loppunut, joten ollaan joululomalla. Meidän opettaja on mennyt kotiin. Minun isä on kotona nyt. Minä sain paljon lahjoja jouluksi. Joulupukki oli hyvä minulle.

Uusi vuosi on taas saapunut. Me kuulemme aina joka uudenvuoden aattona kun pyssyillä ammutaan.

Meillä oli ilmat viime joulukuun 24 päivän iltaan. Siellä oli koko paljon väkeä. Olipa siellä joulupukki ja myöskin kuusi.

Minä tykkään oikein hyvin tästä lehdestä, kun siinä on niin paljon kertomuksia ja runoja.

Olin aivan unhottua, että siellä iltamissa oli meiltä lapsilta leikkejä ja runoja. Minultakin oli yksi runo.

No nyt pitää jo lopettaa tämä piirtäminen. Toveruudella,

HELLEN M. MIKKOLA.

SAARIEN SATU

Oli kaksi niin kaunista saarta Siellä merellä kaukana, Missä ei näy mannermaata, Vain aava ulappa.

Kaksi vanhaa kalamiestä Niitä saaria vartioi — He kuohuihin tyyneinä katsoi Vaikka myrskyt ne mellakoi.

Ja kaksi niin kaunista lasta Oli sulona saarien, He kuohujen keskellä kasvoi Kera kalavaarien.

Tarut kauniit talvi-illoin Taatot kertoili lapsille, Innon hehkuva puna silloin Kohos pienille poskille.

Taatot kertoivat taruja maista, Minne ei merten mainingit käy, Missä aurinko armaasti paistaa Eikä myrskypilviä näy.

Siellä kasvaa kansaa suurta, Siellä on miehuutta, kuntoa, Mieli kaunis, jalo, ylväs Ja rakkaus puhdasta.

Se on tulevaisuuden kansa Se on tasa-arvon maa, Vuosisatojen sorron ikeen He jo heittivät harteiltaan.

Esi-isien valvojen vilja Siellä kauniina kukkivi Työstä korjata ei satoa saaneet Ne, jotka enimmäin uhrasi.

Sinne soudatte purtenne kerta Kun voimanne varttuvi Kauas kuljette aavaa merta Kun künnonne karttuvi.

Kun kevät taas saapui Ja aukeni ulappa, Niin vanhuksat lasten kanssa Taas istuivat purteensa.

Vaan pursi se tuulessa kaatui Kun pohja oli vuotava Ja vanhuksat laetensa kera Saivat aalloissa hautansa.

Tämä on vain saarien satu Merten mainingit mieleeni toi, Sen myrskyt mulle lauloi — Ja tuulet sävelen soitti.

HELMI MATTSON.

Viinirypäleen musta terttu

Kirjoittanut Klaudie Parkkonen. (Jatk.)

"Minä täällä, Marfa!" kuiskasi hän hiljaa. Suonenvedontapainen puistatus kulki onnettoman vaivaisen ruumiin lävitse, vaan katse pysyi samanaikaisesti tuijottaen ilman päämäärää. Lähimmäinen rinnoin kulki Magda häntä kohti. Lähän naisen salaperäinen käytös, luutnantin leihakolva käytös, Wladimirin miellyttävä olemus ja sitten isä... kolikko koti ja tämä onneton nainen tässä löivät silmänräpäyksessä sarjan runia ja kauniita kuvia. Hän katui, katui katkerasti omaa hullua ajattelmatonta muuttamista ja varomattomuuttaan. Nuo rypyiset posket olivat niin tutut hänelle; hän oli aivan pieni vielä, kun näki ne Marfan poskilla. Marfa-raukka lie vanhana syntynytkin, kaiken kauneuden oli julma kohtalo hänet riistänyt. Noilla rypyillä värisi kyynelhelmet, silloin kun hän pienenä tyttönä lumivalkean peiton alla pikku vuoteessaan risti kätensä ja rukoili jumalaa slunaamaan Marfaa. Rypyt hieman oikenevat kun rukous ehti loppuun, jonka Marfa oli hänelle opettanut ja hän lausui lisäkkeen, jonka itse oli keksinyt, että jumala olisi niin armollinen ja kasvattaisi Marfalle hyvin hienon kiharatukan, että hän näyttäisi kauniilta. Kasvojen rumat piirteet ja kyttyrä ei häntä ensinkään huolestuttanut, ne niin hyvin sopivat Marfalle hänen mielestään, että hänellä ei ollut mitään marisemista siinä suhteessa. Päinvastoin oli hän aivan onnellinen siitä, ettei hänen tarvinnut katsoa ylös puhutellussaan Marfaa, ja kun tämä hänelle kertoi satuja, kutoen vaa-

leanpunaista röjyä, saattoi hän katsoa imettäjänsä silmiin aivan suoraan ja seurata hänen iimekkäiden kasvojensa vaihtelua. Sadat kerrat oli hän painanut suudelman keller-täville poskille ja tuhannesti nuo laihat kädet olivat kietoutuneina hänen ympärillään. Niiden suojassa hän nukkui, niistä otti ravintonsa, ne häntä kantoivat lohdutellen silloin, kun lapsimaailman pimeät näytökset häntä häiritisivät. "Kaunis, äidillinen sydän tuolla sykkii — ja minä onneton, miksi olen ollut niin levollinen. Vielä kerran Magdan povessa heräsi puhtas, vilpittön tunne Marfaa kohtaan. Tunne, jota on vaikea se- littää. Sen tuntee ainoastaan äiti ja lapsi, jotka ovat vuosikausia vetäneet toislaan luokseen rajattomalla rakkaudella. Yhteiset surut, yhteiset ilot, samat kyynelvet ja hymyilyt.

"Marfa rakas, minun äitini!... huudahti Magda ja heittäytyi imettäjänsä kaulaan. Hän olisi tahtonut olla taas pieni tyttö, että voisi unhoittaa kaiken ja ensimmäiseksi sen hetken, jolloin hän lepäsi luutnantin rinnalla. Siinä itkien tunsin hän vanhan naisen povessa sydämen hiljaa lyövän ensin, sitten lyönnit kovenivat ja tihenivät, sitten laihat kädet kulkevat otsalle hieroen ohimolta. Ne huitoivat ilmaa aivan kuin karkoittaakseen pois pahat näyt, sitten ne kietoutuivat kaunottaren ympäri ja runsas kyyneltulva seurasi syleilyä. Aivan kuin olisi Marfa tiennyt että tämä oli viimeinen syleily lapselta, jonka hän oli omalla rinnalla kasvattanut ja neidoksi kohottanut. Yhä lujemmin hän kietoi kätensä hennon ruumiin ympäri ja kuiskasi hiljaa:

"Minun lapseni, minun Magdaseni! Kun tunteiden puuska oli ohi, toin-tui Magda ensimmäisenä.

"Tule, Marfa, viivyttelemättä! Me... Hänen lauseensa katkesi. Marfa oli noussut vaivaloisesti ja silmät am-mollaan katsoa tuijotti neitoon.

"Te täällä, mademoiselle! — Te täällä! Se tietää, että te... ei suin-kaan... ettehan... sanokaa, rakas lapsi, että te ette ole kirj... voi, minä pelkään, että... sopersi hän epäselvästi.

"Marfa, mitä tarkoitat?" "Niin tänne jos tulee joku, niin tietää se hirveää..."

"Mitä... mikä on tämä "Korpela" oikeastaan, Marfa? Jotain pahaa pelkää, minä..."

"Tämä on... tämä... ah! Kuul-koot! Tämä on haureuden pesä, vaan..."

Magda kalpeni, jotain tällaista hän aavisti hämähästä.

"Tarkoitatko, Marfa, että minä nyt joudun heidän uhrukseen?"

"Älä pelkää. En usko heidän niin julmaa rikosta tekevän, eihän toki he voine niin sällimättömiä olla. O-lisiko heillä säälää ketään kohtaan? Elpää suinkaan! He ovat kaikkina näinä vuosina murhanneet satoja naisieluja... joskus ruumiinkin. Mutta minä tarkoitin muuta. He ei-vät voi tehdä samaa, sillä kenraal-in tyttären häviäminen herättäisi maailmalla myrskyä ja syylliset haet-taisiin ylös vaikka maan alta, mutta he ovat viisaita, he onkivat vaan rahvaan tyttäriä, joita vanhemmat surevat kotinurkissa vuodattain kyy-nelään. Oikeuslaitos ei puutu asiaan, kun ei ole kolikoita. Siis aivan rau-hassa he saavat harjoittaa ammat-taan ja tuo luutnantti on roistoista roistoin."

"Magda peitti kasvonsa. Joku niin terävästi viilsi hänen sydämessään. Marfa otti Magdaa kädestä ja vei hänet laudalla peitetyn akkunan luo.

"Tällainen laitos niin lähellä ko-

tiani, enkä minä ole sitä tiennyt. Tämäkö on Korpela?"

Marfa ei kuullut hänen sanojansa, kurkisti lautojen väliin ja sitten näki Magdaa, joka seurasi esimerk-kiä.

"Näetkö tuolla tuon poliisimiehen kulkevan?"

"Näen", vastasi Magda ja seurasi katseellaan poliisin jokuun puettua ryhdikkästä miestä, joka itsetietoise-na ja komeana asteli rakennuksen vastaisella käytävällä.

"Hän on lahvalvoja. Jos kysyt, miksi hän siinä vartio, vastaa hän yleistä järjestystä ylläpitävänsä. Itse asiassa hän suojelee tätä laitosta. Hän on ostettu lurjus. Hän huolehti siitä, etteivät viranomaiset mil-lään muotoa tuoneen päase ja pahim-man varalle täällä onkin salaisia soppeja ja kaappeja. Niin että jos joku täältä huutaakin apua, niin pian saa sen tuntea jollain tavalla. Mutta minun piti sanoa, että se on ainakin yhtä hirveää jos..."

Kuin myrskynä syöksyi sisään "Hän" ja hänen jäljessään luutnantti. "Sinä uskallat heittää... sinä hä-vyitön... tuossa... kas tuossa lisää, vieläkö teet selityksiä?"

"Hän" tarttui kuin haukka kanaan Marfan harvaan tukkaan ja puisteli valvaista olemusta sinne tänne ja lo-pulta ohjasi hänet räsykasalle läähättäen ja luoden katseensa luut-nanttiin, aivan kuin olisi tahtonut kysyä, enkö minä olekin uskollinen?"

Magdalla pääsi kiljahdus, sitten hän käänsi kasvonsa toisaalle ja kuunteli korisevaa vaihtusta.

"Siinä omaisuutenne, mademoiselle, Saksan hallituksen etevän kenraalin ja johtomiehen tytär ja ainoa peril-linen hänen loistavan suurelle omai-suudelleen." lausui laiha upseeri sel-laisella priullisella ivalla, että Mag-da ei voinut enään hillitä itseään.

"Minä vaadin, että toimitatte meil-le ajoneuvot. Tahdon viedä hänet kotiin ja te molemmat tullette nä-kemään mitä olette tehneet. Ja teille herra luutnantti, annan paheksu-milauseen epähenon, jospa halvankin käytöksenne johdosta. Odotan vau-nuja sillan päässä."

Hän kääntyi pois päin, ilmaisten halveksumista. Tarttui valkeoroivaan Marfaan, joka istui kyyryssä kuin rääkäty eläin.

"Menkäämme, Marfa."

Luutnantti nosti kynttilän ja astui neitoa kohti.

"Muuten minä varoitan teitä, rakas morsiameni, että..."

"Morsiamenne!? Ei ikinä! Ei kos-kaan!"

"Se neito, joka laskeutuu miehen rinnalle, on ymmärrykseni mukaan naimishankkeissa..."

Magda tukki korvansa, hän ei voi-nut, ei tahtonut kuulla tuollaista. Ju-malani, mikä pani minut käyttäyty-mään tuolla tavalla! Minä en voi katsoa Marfaan enään. Hän olisi niin mielellään itkenyt, mutta ylpeys voitti."

"Niin, on paras olla varovainen, sanoin, muuten voitpi joutua ristik-kojen taa — ei ne armahda nuoria eikä kauniita..." sanoli luutnantti purevasti.

"Mutta minä en ole vaihi. Minä ilmaisen kaiken!"

Marfa kuiskasi: "Hiljaa!" Ryhdikkäänä kuin rintamaan joh-dettaissa astui luutnantti ja ojensi paperin Magdalle. Tämä epäro'i, vaan kuitenkin avasi. Marfa kiljautti ja laiha nainen nauro'i voiton riemua. Magda tuijotti paperin voimatta ymmärtää näkemänsä sanoja, vaan loppusanat olivat tutut — siellä oli